messeks mahha teggemisseks hea südame pole! waiks anda; siis tahhan minna se eest seista, et essinenne seemne moisa polest peab antama.

Wanna Jago Mihkel. Minna annan ommast käest üht wakka rukki semet, ja tahhan sedda ka omma nouga mahhatehha waeste pöllul. — Jummal on tänuini, minno kätte waewa önnistand: kuita woiksin ma temale parremast tänno anda, kuid seläbbi, et ma ka waestele jaggan!

Kui keik külla rahwas need sannad kuulsid, siis läks se neude südamest läbbi, ja keik waatsid üksi silmi ja täis immestellemist Wanna Jago Mihkli peale, ja ükski ei ussaldand suud lahti tehha. Sest tänuini olli keik rahwas ikka ommas ebbaussus ja rummalusses arwand, et Mihkel üks pahha mees piddi ollema, kes kurja kombede ja noidnisse läbbi ennesele rikkust olli koggunud. Sesinnane rummal eksitus olli sest tulnud, et wanna Jago Mihkel ikka nende seltsist olli taggasend, sest et ta sedda liajomist keigest südamest wihkas, ja selle rahwa roppud römustamissed ja illo ei woind sallida, waid ikka omma koddo tassaselt ellas, ja ka omma tallo rahwast koddo piddas, et nemmad kurjas seltsis kurjad kombed ei öppiks. — Agga nüüd et nemmad näggid, kuida Mihkel Jummalale auustust andis temma heateggemiste eest, ja et ta warsi walmis olli, lahke südamega jaggama ja head teggema waestele, nüüd tulli otsego häbbi nende peale, nende endise rummalusse üle. — Külla wöörmünder olli essimenne, kes jälle hakkas könelema. Ta pakkus Mihklile kät, ja ütles: „Ma „ollen sulle liga teinud, sest et ma sind ei olle „tundnud: anna mulle andeks minno eksitust! „minna ei arwand mitte, et sa ni hea ja lahke

)(„ke